

שירה נא, משורר אהוב לנו,
מעתה על ישע גוי-ואלהיו.
העירה כנורך, המלא.
עז ועדנה, לשיר לנו שירת
הארץ, שירת התחיה.
אמור נא ליעקב, הנה נולד
גוי, הנה קם העם החי.
הנה הוא צועד עלי
תבור וחרמון.
שירה נא לנו על החיל
והחסן, על העושר והכבוד,
אשר לאלהו ישראל,
בשמים ובארץ,
בבקעה ובהר, בכרמל
ובשרון, בחבל נחלתו.

(אגרות ראיה אגרת צ"א)

שער יצירה ושירה

לספנות

צבי יהודה דרור

הגדע עת ישלם הבגון
ואפה בהמון תעמד פריעה
לכס מלך קורא בקהל במקדש
לשיר עוד שירים חדשים
לישון ולחלם
להביט בגוני הגונים של ההוד במקדש
ולהודות בקרבן על הכל יום וליל.

צפון הוא הרוח
ולא גדע את הסתו-
פיצד זה מקיץ יצא

“כלו תפלות דוד בן ישי”
שפת שלם
בעטיו של נחש
כצו “אל תוסף דבר אלי עוד”
כמקדם נגזר
ככלה תמה פוכנה
ככלי לקונו.

אינני רוצה לבחר בעת
דמים ותפלות בעד
אני שלך וכלומותי שלך
כישן מתנגמם כסוס
ונותן לרוכבו עליו לנגן.

הרוח צפון ולא ידוע
מנין בא.
סתינו בלבנו של קיץ
הביא טיולים אל ימי הסליחות
ובעוד קיצים הליכתנו
בקרב הפנית רחמי אלול
נחבא סכות עומד בינתים
אוסף יבול משדות
ומקדים כגוס אל ביתו-
מפני הרוח.

והרוח צפון, לא ידוע
מנן על כנור מעל מטותו
ישואל

עִיפְתֵי אֵלֶיךָ

בן ציון ליבוביץ

עִיפְתֵי אֵלֶיךָ חַפְזֵי לְקִרְבָּה
פְּתִינֵנִי ה' וְאָפֶת
נְגַרְשָׁתִי מִבֵּית רְצוֹף אֶהְבֶּה
חֲטָאֵי יַדַּעְתִּי וְאֶלְפֶת

יִרְאֲתִי בְּפִתּוֹנָי כִּי חָשָׁתִי כִּי בָא
כַּעֲבוֹת עֲגָלָה לֵב נִכְפָּת
מַעֲצָם מְרַחֵק עֵינֵי דָאֶבֶה
פְּלוּלֵי לִי לְשִׁחַד כֶּפֶת

וְאִין בְּפִי וּלְשׁוֹנֵי מָלָה
דְּמַעְתֵּי הִיָּתָה לִי לְפֶת
אֵל תִּפְּן בְּרֵעַ גְּלִילָה
הַעֲלֵם מִשְׂרָצֵי קִפֶּת

הַשְׁמִיעֵנִי אִשׁוּבָה בְּרַב שְׂכָלָה
לְמַדְנֵי יִשׁוּר אִיפֶת-
צָדֵק וְלֹא תִשׁוּב לְכַסְלָה
לְכַתִּי בְּאַרְחַ מִשְׁפָּט

דְּבַר עֲדוּתֵיךָ אֶהֱיֶן לְשִׁמְרָה
יְהִיו לִי שְׁלֵמָה וּפֶת
בְּאוֹר פְּנֵיךָ אֶחְזָק לְטֶהְרָה
בְּעַדְן שְׁלוֹם וְיַפְעֶת

הגה א-ל

ידידיה שחר

ובלכתה, עת שלשה כוכבים
פוזתרה אוננו למעשה, ששית ימים
אורה משתרג אלינו בנצנוצי שפע
לשבוע מתברך בלא פגע

הלך נפשונו עת נשמה יתרה - חולף
כאב צביטת צער את לבנו שוטף
מה עד הדלקת נרות בסוף ששה
עת "ויברך א-להים את יום השביעי" הבא

ובהדליקנו אבוקת פתילות שתים
הגה אל ישועתי, סברי מרנן, לחיים
מרימים אליו עינינו שישלח אורה עם שליחים
"עזר נא את הנשאים, ה' יוצר הרים"

מִתִּיר אֲסוּרִים

צבי יהודה דרור

יומי הפוסע בתם
יפגש בהטון אתמוליו
וקלם באמת היו
ועתה עלי לעצר
בעמל, להתיר
נדריו לשלם

ולשוב מכל ליומי הסהור
ועוד יותר חפשי להיות
ואחר כך לתת בפרקב הזה
כנפים
להם, לעברים
ברוך מתיר אסורים

יש תשובה?

פנחס אנגל

“יהיה טוב?”

שאל אותי בחור.

השמש סנורה אותי קמעה בעודי משוטט
ברחוב.

נשיתי להצל את פני בעזרת ידי כדי לבחון את
פני האישי.

זה לא עזר.

“יהיה טוב?”

נשאלתי טוב.

מה אענה לו? ומי זה בכלל?

השמש כל כך חזקה היום.

חטטתי בכיסי. רק שיעזוב אותי.

“קחי” קראתי לנגדו.

נשיתי לשלשל חמישיה.

קול של מתכת נשמע מתגלגל על האספלט
מתחתי.

מה הוא רוצה?

התכופפתי להרים את המטבע.

וכשקמתי, עגן כסה את השמש.

הבחור?

הבחור נעלם כלא היה.

“מבצעדי מחשבת התשובה, גנוחתה

ובחזונה, לא יוכל האדם למצא גנות.”

(אורות התשובה ה', ו)

אות פאולה

אוריאל אבני

אות פאולה, איש גדולה, בלב בהיר
 למי אשית נפשי ביד, להבעיר נפשו
 הן חללים פזורי נפש מקרב בת עמי
 יעינים וגויזות ואיש קבה

וכשהצמאון הלוחט יגע, יעיר,
 האקבט נבואתו בידים נשברות
 בדיו נשפד, בכבד פה, בעיר זרה
 אשכל חזון ואשחט כנפי נחמה

וקעם קשה ערף
 שבר עם, לא חבט,
 עינים סרבינות, קשות
 בזות לנחמתי

סְבֵרָא

אלעזר שילוח

אייה אַתּ מַסְתַּתְרַת?

מַפְנֵי מָה אַתּ נִחְבֵּאת?

לְאוֹרֶךְ גֶּלֶךְ בְּטַח

נְזַרְיִחַ אֹרֶךְ יְקָרוֹת

אַתּ סוֹד נִשְׁמֵתִי בְּךָ אֶחְשֶׁף

אֲשֵׁלִים הָעוֹלָם אַתּ שְׂנֵבְרַאתִי לְהַשְׁלִימוֹ

בְּכָל גּוֹנֵי הַתּוֹרָה, אֲטוֹנָה וּמַעֲרָא

שׁוֹנָה אַתּ בְּכָל אָדָם לְהַגְדִּילָהּ וּלְהַאֲדִירָהּ

לְשִׁמְחָה וּלְעִנְיַתְהִי לְמַצְאֶךָ

בְּקֶסֶף וְזָהָב לֹא יִחְלִיפֶךָ

יְקָרָה מַפְנִינִים מְקַשְׁטֵת פּוֹר וּלְבוּנָה

עַז וּמְבוֹרָה מַעֲצִימָה בְּמַצְאָהּ

אַצָּא לְחַפְשֶׁךָ בְּעֵמֶק הָעֶצֶה וְהַתְּבוּנָה

אייה אַתּ מַסְתַּתְרַת - סְבֵרָא

תַּחַת הַתֶּמָּר

בן ציון ליבוביץ

לא פַעַם אֶזְכֹּר
בְּאֶחָזי גַחְלֵי רִתְמִים עֹמְמֹת
תַּחַת הַתֶּמָּר מִשִּׁיר חֲרִיּוֹת
שֶׁלֹא נֹדְעוּ לְאָדָם

לְגִיד הַיִּשְׁפָּתִי
חֲזִין מַטְלֵא עֹלָמִים נִרְאֶה
כְּלִבְעֵלֶת אוֹב קָרָם מְנֹת
קַלְפֹת גְּאֹה אַחֲרוֹנוֹת נוֹשָׁרוֹת
בְּטַפּוֹת עֲלוֹפוֹת צְעִיפִים

כִּי גַם בְּשִׁעֹרָא זְעִיר כְּשָׁלִי
מִתְנַדְעִים אוֹרוֹת מֵאֶפֶל
לְשִׁיר שִׁירַת רְשָׁעִים אֵיפֶה
מִקְרָב אֶטֶם הַלֵּב
לְהוֹדִיעַ - מִנִּי יִתְקַלֵּס עִילָאָה

וְאִין עוֹד אֲנִי וְאַתָּה.
וְזָרָם פְּלִיאֹת גְּדֻלָּתֵנוּ מִבְּטִיחַ
נַחֲמָה מִכְּנֻסֹת חַפְּיָה

הַגָּה הַנְּבוּאָה בְּאָה

אוריאל אבני

לפתח שְׁעָרִים, שְׁעָרֵי לֵב,
 להסיר סִיגִים,
 להסיר אֶת שְׁמוֹת הַבְּעָלִים,
 לטהר הַלֵּב,
 לשַׁפֵּחַ הָאֲדָמָה,
 כִּי הִנֵּה בָּא יוֹם עֲמוּד הָאֲדוֹן ה' אֱלֹקִים צְבָקוֹת
 בְּשַׁעֲרֵי יְרוּשָׁלַיִם.

צִלְצוֹל פְּעֻמוֹנִים שֶׁל עֶדְרֵי צֶאֱן.
 עֵינַיִם רְחוּקוֹת.
 הַגָּה הַנְּבוּאָה בְּאָה.
 הַגָּה הַנְּבוּאָה בְּאָה.

סַעֲרַת אֱלֹקִים חַיִּים בְּאֲדַמְתַּי יְהוּדָה וּבְגִמְיֹן,
 וְהַלֵּב שְׁקֵט,
 כְּמוֹ אֵז, כְּשִׁרְאִית וּפְחָד וְנִהַר וְרַחֲב לְבָבָךְ.
 צַנֵּת בְּקֶר שֶׁל חֶרֶף קַר,
 מְצִיאוֹת שֶׁהֵיָא כָּל כֶּךָ חֲזוֹן,
 וּמַעֲט אֶבֶל הַרְבֵּה, שְׁלֹוה.

פְּסוּקִים מִתְעַרְבָּבִים בְּאֲדַמְתַּי טְרָשִׁים בְּתוֹלָה,
 מִתְעַרְבָּלִים בְּרוֹחַ.
 כָּאֵב לֵב קָצֵר מִזְכָּר שֶׁל גְּעִיגוּעַ,
 וְעֵלִים לְאֱלֹקִים, וְשִׁירִים וְדַמְעָה.

מַחֲכִים לְנְבוּאָה,
 מְצַפִּים לְנְבוּאָה,
 חֲסֵרֵי סִבְלָנוּת, בְּעֵינַיִם כְּלוֹת.
 וְהַלֵּב אוֹפֵר וְהַרוּחַ נוֹשֵׁבֶת וְהַחַיִּים נִקְתָּבִים.

וְכֵן וְעַכְשָׁיו,
 אוֹתֵיאוֹת סְפוּגוֹת בְּאֲדַמְתַּי רְגָבִים,
 לְהַצְמִיחַ בְּהֵם חַיִּים וְתַמְנָה וְעֵגֶל וְשִׁמְחָה,
 לְהַחֲיֹות בְּהֵם נֶפֶשׁ כָּל חַי,
 לְתַת לְחֵם לְכָל בְּשָׂר.

הַנְּבוּאָה עַל בְּתִינּוּ,
 הַנְּבוּאָה עַל שְׂדוֹתֵינוּ,
 שׁוֹרָה הִיא בְּפֶל,
 נוֹתֶנֶת מְקוֹם,
 מְקַדְּשֶׁת יִשְׂרָאֵל וְהַזְּמִינִים.

תְּנִיפַת הַבַּיִת

יְדִידִיָּה שַׁחַר

"תְּנִיפַת הַבַּיִת לְדָוִד

אֲרוֹנֵיָהּ הִיא בֵּי דְלִיתָנִי"

אוֹרֵג בַּיִת בְּפָנִים

מִסְפֵּד בְּמַחֹל

מְצִיר צִיּוּרִים

בְּצַבֵּעַ הַכֹּל

הָאֲקוּרֵד הַמְשֻׁלָּם

חַיִּים אֶל-אֶמֶת

מְחַיֶּה אֶת הַכֹּל

לְהַרְמוֹנֵיהָ נִשְׂאֵת

בְּצַע בְּדָמֵי

וְדַמֵּיָהּ שְׂאֲרַע

בְּרִדְתֵי אֵל שַׁחַת

וְעַפְרֵי הַיּוֹדֵף

כִּי עֵין אֱלֹהֵי תִצְפֶּה

וּפְשִׁטוּ הַדְרֹת שַׁקֵּם

אֱלֹהֵי אֲקָרָא

וְרֵאשׁ מְטַנֵּנוּ יוֹרֵם

בַּחֲצָרוֹת וְקוֹל שׁוֹפָר

בן ציון ליבוביץ

שְׁתֵּי תְּקוּיעוֹת וְתְרוּעָה לִי
כְּלִים שְׁנַיִם, לֵבָב אֶחָד
כָּפֶל מִזְכָּר גִּזְלֵל הַחֶסֶד
עַם אִימַת אֲמוּנָה רַבָּה

וְאִם בְּשׁוֹפָר יִתְקַע
אֶבֶד מַלְיָם וְצִיּוֹר וְתַמְנוּגָה
וְהִלַּכְתִּי הַטֹּמֵם מִפְּלֵא הַחֶסֶד
נוֹפֵל גְּלוּי עֵין
נְמוֹג וְסַפֵּק וְאוּלֵי

וְאִם לְשֹׁפָה מְצַטְטֶנֶדֶת מִתְקַת
וְשִׁבְתִּי צְמוֹק לְחוּי וְמֵר
בְּלִתִּי תַהוֹם מוֹשִׁיעַת הַקֶּטָן
קָיִם וְכֹלָה נוֹדְאֵי

וְאִם יֵאָרִיךְ וְהֵן בְּקִצּוֹר
וְהִיוּ אֶפְסֵי אֶרֶץ רוֹאִים
בְּשֵׁת לִנְכַח וְחֶסֶד בְּךָ
וּפְלֵא אֵת הַיְכָל קִדְשׁוֹ

וְאִם יִקְצֵר וְהֵן תִּאֲרַכְנָה
וְהִיָּה הַקוֹל מִתְדַבֵּר עֲלֵיהֶן
הוֹלֵךְ וְחֹזֵק, מְדַבֵּר וְעֹנֶהוּ
וְהִיוּ אֲמוּנָה וְהִיטֵב מְשׁוֹפָר
עֲטָרַת תְּפָאֲרַת בְּקוֹל תְּרוּעָה

"שִׁכּוֹן אֶרֶץ" (סִיּוֹן לְבָנִים)

צבי יהודה דרור

א.

"וְהָאֶרֶץ אֲשֶׁר אַתָּה שׁוֹכֵב עָלֶיהָ, לְךָ"
 מְדַבֵּרְת, נוֹגַעַת
 לְאֲבָנִים רְצוּי אַתָּה
 אַתָּה אַחַד לָהֶם בְּאֶרֶץ
 וְהִיא "תְּהִיָּה לְבֵית אֱלֹהִים"

"וּלְזֶרְעֶךָ"
 כְּשֶׁחִבּוֹר בִּיךְ
 וַיֹּסֵף הַיָּרֵד מְצַרְיָה
 וּמֵן הַקִּירוֹת הַיָּרֵדָה הַתְּמֻנָּה
 לְגִדּוּדִים בְּקֶרֶב הָאֶרֶץ
 וְהִפָּה לֹא מוֹצֵא שָׁפָה נְאֻמָּת
 לְקִרָא לְכֻלָּם לְשׁוֹב אֶל עַצְמָם

"אֶתְנַגֵּה"

תִּתֵּן פְּרִיָּה, צְבָעִים מוֹשֶׁף
 אֶת הַפִּיִּים מְעִינֶךָ

"הַבֵּית וְהַעֲלִיָּה, נִפְתַּח הַעֲלִיָּה וְאִין בַּעַל
 הַבֵּית רוֹצֵה לְתַקּוֹן, הָרִי בַּעַל הַעֲלִיָּה יוֹרֵד וְדָר
 לְמִצָּה עַד שְׁיִתְקַן לוֹ אֶת הַעֲלִיָּה רַבִּי יוֹסִי
 אוֹמֵר הַתְּחַתּוֹן גּוֹתֵן אֶת הַתְּקָרָה וְהַעֲלִיּוֹן אֶת
 הַמְּעִזָּיָה..."

"לְזֶרְעֶךָ"

שְׂצוֹחֵךְ בָּה
 שִׁישׁוֹן רְגוּזַע
 שְׂמִתְעוֹרֵר אֵלֶיךָ וּבּוֹסֵס בְּךָ
 וְנִרְדָּם עֵינַי מִהַלּוֹךְ בָּה
 וַיּוֹנֵם מִשׁוֹד תַּנְחֻמִּיָּה

וְסִיּוֹן וַיֹּסֵף הַיָּרֵד מְצַרְיָה"־

בְּנֵי עֲלִיָּה
 בְּאֶרֶצֶם
 מְעִיר לְעִיר
 לֹא חוֹנְנֵי

ב.

"אֲשֶׁר שִׁמְתִי מַצְבָּה"

"אִם"

"וַיִּשְׁמְרֵנִי"

"פָּנָה הַיָּרֵדָה זִינָה וְהַיָּרֵדָה"
 הַשְּׁמֵן מִחֻלְחָל וַיֹּרֵד אֶל שְׂרָשֵׁי הָאֲדָמָה
 וַאֲיִן כְּלִי לְהַכִּילוֹ בְּדָרֶךְ
 נִסְדָּף נִדְרָ גְרֻעַ בָּה

ג.
 "גֹּר בְּאֶרֶץ", "גֹּר וְתוֹשֵׁב אֲנִכִּי עִמָּכֶם"
 הַאֲחֻזִּיל לְשׁוֹב לְאֶרֶצִי
 הַאֲצוּם בְּעִשְׂרֵי בָּבַב
 או "עַל דְּבַר צָרוֹר חִי הַנְּצַח"
 בֵּין צָרוֹרוֹת חִלּוּמוֹת אֲרוּזִים לְמִשְׁמֶרֶת

בְּעוֹדִי עַל פְּרִשַׁת הַדְּרָכִים
 אֲנִכִּי מִבְּקָשׁ

אֲבֹן מְכֻשָּׁה אֶת הַבָּאָר
 "וַיִּשְׁק... וַיִּבֶן"

ומנגנים לצדי בגיגי נפשות
 מדמים ולא ביד הנביאים
 אוחזים בטבע ולא ב"שכון ארץ"
 מצינים
 "הצצה חדירית... תיהם של המון
 עמים ולאפים שונים"

וזו עצמה הנהות
 של רגל עומדת ורגל עדין
 היוצרות דרך תשובה לעצמה?
 טהרת דמעתה את השבר
 ליצוק מחדש את הכלי?

או בצאתה מירושלים
 מחומות הארץ
 אל "פְּרוּזוֹת תִּשָּׁב"
 מקרבו וכרעיו, כליל, דם כמצה
 אל שלמי זבחי משפחות

תבחין בינתנו?
 רוחות, נצנים, התהלכות,
 לרעות מן הארץ
 לסמך אמונה
 לאמר לציון
 היכן כל זה נמשך ונמשך

פעשה גבן וגבת שנשתדכו

בן ציון ליבוביץ

הבת הנ"ל, היתה הולכת וצועקת ובוכה ופחפשת אחר הבן בהשתדוקות גדול. כך היו הולכים כפה וכפה שנים ולא פגשו זה את זה פחפת שהיו הולכים לכיוון שונה כי נפלו כשפנים שלהם בכיוון שונה כנ"ל.

אחר-כך פגש הבן אדם שהיה זקן פאד והיה אודו אדם שקוף (שקורין: דארכזיכטיג). והיה תפוה בעיני הבן שיהיה אדם כזה שהוא שקוף כל-כך, ושאלו הבן הנ"ל, פי אתה. ונענה לו שדופה שהוא פלך. ושאל אותו זה האדם השקוף, פפני עה אתה צועק ואחרי עה אתה עבקש, ואפר לו שהוא עבקש אחר הבת ההיא וסיפר לו כל הפעשה פאיך שנשעו ומהלסטים ואפר לו שהוא עבקש אחר הבת כפה וכפה שנים ואינו פוצא. ואפר לו אודו אדם, שבודאי כיון שעדיין לא פצא, שבודאי כבר לא יפצא שכבר גדלה הבת בינתיים ואף אם יראה אותה כבר לא יכירה וגם היא לא תכירהו. ואפר לו, שטוב יעשה אם יחזור לאחור. והבן הנ"ל לא שפע לו פחפת שהיה אוהבה ביותר. והיה עובר פעיר לעיר וצועק ופנתאפן אחריה יפים רבים.

ועתה נספר פעעשה הבת, שגם היא היתה הולכת יפים הרבה ועבקשת אחר הבן. והיתה בוכה וצועקת אחריו בשברון-לב גדול כפה וכפה שנים. ואחר-כך פגשה גם היא היינו הבת הנ"ל אדם זקן כנ"ל ושאל אותה הזקן עה היא עבקשת וספרה לו כל הפעשה. ואפר לה שבודאי כיון שלא פצאה שבודאי כבר לא תפצא שכבר גדל הבן בינתיים והיא לא תכירהו וגם הוא לא יכירה. ואפר לה, שטוב יהיה אם תחזור לאחור. וגם היא לא שפע

פעשה בשני בעלי-בתים שהיו להם בן ובת. ודברו ביניהם והסכיפו להשיא הבן והבת. אח"כ לקחו אותם בעגלה (שקורין: וואגען) לעיר שבה יעשו את הפשתה של הנישואין, ונתנו אותם ביד שליח, ודברו עם השליח שיקח אותם לעיר ונתנו לו כפה אדופים בשביל שיקח אותם השליח. והבן והבת הנ"ל היו יושבים בהוואגען והיה שם ביניהם וילון ולא יכלו לראות פחפת הוילון רק היו פדברים פאחורי הוילון עה שיהיה על הפשתה ועל השפחה וכיוצא בזה שפדברים פי שעופד להינשא. והיו שפחים פאד שהולכים להינשא.

אחר-כך באו בדרך קשה לעבור ובפרט שקשה לעבור בעגלה. והיה שם לילה וחושך גדול. ובתוך-כך שהשליח היה דואג פאד שיעבור העגלה קפצו עליהם לסטים ורצו ליקח פהם כל כספם ולהרוג אותם. וזרק השליח הנ"ל הבן והבת פהעגלה היות שהיה פוחד שהלסטים יהרגו אותם. ואפר להם, היינו אודו השליח לפני שזרק אותם, עכשיו יקשה עליכם פאד הדרך אך היות שאני יודע שיהרגו אתכם הלסטים אני זורק אתכם. רק זאת אני עבקש עפכם, שתבקשו פאד פאד אחד את השני ותנשאו.

והיו הבן והבת הנ"ל עבקשים זה אחר זה ופחפשים זה אחר זה והיו הולכים לשני הצדדים, היינו שהבן היה הולך לצד אחד והבת הייתה הולכת להצד האחר, פחפת שכשנפלו פהעגלה היו הבן והבת הנ"ל עם הפנים לכיוון אחר, והיה שם חושך גדול כנ"ל. והיה הבן הולך ועבקש אחר הבת והיה צועק עליה ופנתגעג אחריה בפאד וגם היא, היינו

רפי מעסיות:

דע, שבח"י אחר יש גם באמונה, והיא סטרא דקדושה של בח"י אחר. ודער דארנזיכטיגער פאן היינו מי שהוא פמידת המלכות דלית לה פגרה כלום, כנודע. ודע, שרבנו כיון כאן סודות גדולים ועצומים בזה המעשה מעניין פראה וקול, ואפר כפה פעמים שקול עמוק פראה (ונראה דרפי בזה גם על בת קול כבפחז"ל). ורפי בזה המעשה כפה סודות ופלאים נוראים מענייני הזיווגין שעושין, ואפר שהנה ידוע שהכל בידי שמיים אבל בעניינים הללו, וזה סוד פופלא, מעשה האדם הוא מעשה שמיים, וזה ע"י אמונה. ואפר עוד, שהעולם חושבים שהזיווג הוא על האיש, וצודקים העולם, ואפר על פי כן גם האשה צריכה לפעול נפעלותה, ורפי זה במעשה הבת במעשה נוראה זו. ועוד יש להאריך בסודות גדולים ועצומים שיתבארו כשיבוא גואל.

אליו פחפת שהיתה אוהבת את הבן כנ"ל. והיו הולכים כפה וכפה שנים עד שעברו כל העולם כולו, כנודע שהעולם עגול, עד שבאו הבן והבת זה לקראת זה, והיו צועקים זה אחר זה עד שהגיעו זה פול זה, ודברו ביניהם שזה הבן וזאת הבת ולא היו פאפיינים שזה הבן וזאת הבת פחפת שגדלו הרבה ולא היו פכירים זה את זה. ורצה הבן לילך לדרכו להפשיך לחפש אחר הבת וחזרו שניהם לצעוק אחד אחרי השני. ואז הכיר הבן הקול של הבת (שהיה זוכר הקול פחפת שדברו ביניהם פאחורי הוילון) ופנה לאחור לחפש אחריה וגם היא הכירה הקול שלו ופנתה כנ"ל. ופאחר שראה שוב את הבת ולא הכירה פחפת שגדלה, לא האפין שזאת הבת ופנה שוב לדרכו וגם היא פנתה כנ"ל. ושוב היו צועקים כנ"ל ושוב הכיר הקול כנ"ל וכך היה כפה וכפה פעמים. וחשב הבן שילך אחרי הקול והיה צועק אחריה והיא צועקת אחריו והיו הולכים לאחור עד שפגעו זה בזה ושאל אותה הבן, את היא הבת? ואפרה לו, הן. ואז האפין שהיא הבת ופנה אליה. ונישאו והייתה שם שפחה גדולה.

